

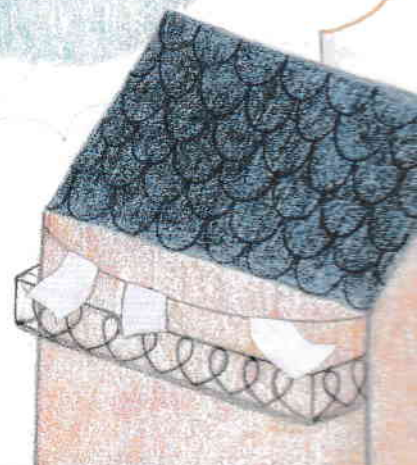
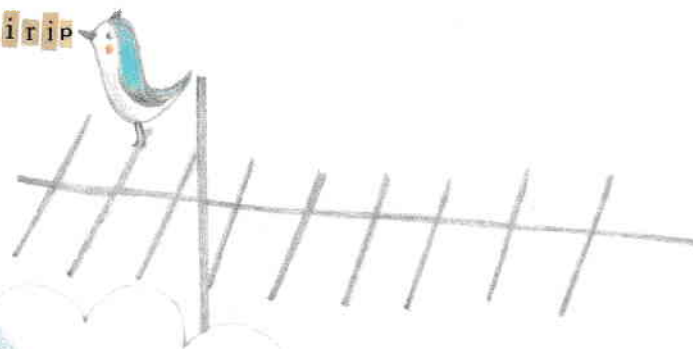

Copilul care auzea muzica stelelor

A fost odată,
într-un mic oraș al cărui nume nu are mare importanță,
un băiețel, al cărui nume are un pic mai multă importanță, prin forța împrejurărilor.
Așadar, un băiețel care se numea Arthur.
Cu părul puțin ciufulit, nasul un pic în vânt,
niște ochelari mici și rotunzi...
Un băiețel haios, care n-așcuta niciodată nimic.

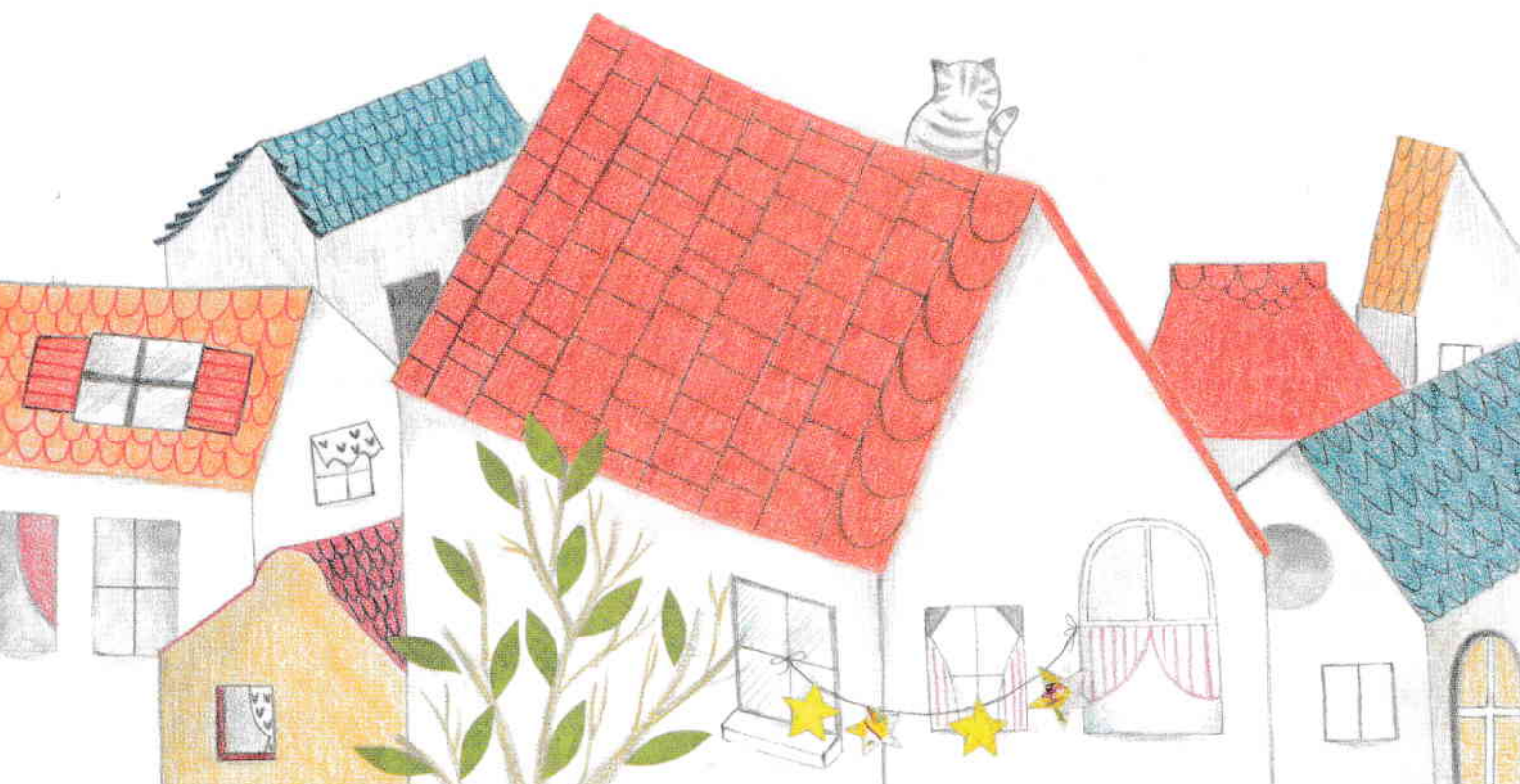
Acasă, când mama îl striga să pună masa
sau ca să-și facă temele, abia dacă reacționa.
Astfel că ea sfârșea oftând:
– Arthur? Tu mă asculți când vorbesc?

c j p c i r i p

LIBRIS

We know
books

Dar nu e adevărat că nu asculta, doar că auzea altceva.
Observase că stelele fac muzică.

Știu, e greu de crezut. Și nici chiar lui nu-i venea
să-și creadă urechilor, cum se spune.

Și cu toate acestea nu avea nici cea mai mică îndoială:
stelele fac muzică!

O muzică foarte subtilă, foarte gingașă,
dar pe care, cu toate acestea, el o auzea clar.

O muzică atât de frumoasă, încât el nu se putea abține
să nu ciulească urechile pentru a o asculta.

Arthur nu era pe lună.

Nu.

Nu era cu capul în nori.

Nu.

Era cu mintea la stele.

Pur și simplu.

Firește, nu împărtășise nimănui secretul său.

Și, oricum, cine l-ar fi crezut? Părinții lui?

Tatăl său i-ar fi trecut mâna prin păr clătinând din cap:

– Marele meu visător...

Prietenii lui? L-ar fi crezut nebun. Și, oricum,
nici nu avea chef să vorbească despre asta.

Prefera să tacă.

Să tacă și să asculte.

LBRIS

We know
books

